

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **R. K.**, narozený dne X
bytem X
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
zastoupený advokátem Mgr. Marcelem Kmeťem
sídlem Senovážné náměstí 977/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. MV-77110-9/OAM-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2023, č. j. MV-77110-9/OAM-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 27. 3. 2023, č. j. CPR-5369-23/ČJ-2023-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vydané Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba zákazu pobytu v délce dva roky, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí o (ne)možnosti vycestování žalobce do země původu, pro nesprávné a nedostatečné posouzení zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
3. Žalovaný se nevypořádal se žádnou z odvolacích námitek žalobce. Podklady, ze kterých správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, jsou nedostatečné a neaktuální, žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela přehlédl podstatné části informací ze země původu žalobce svědčící ve prospěch existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce (viz Informace OAMP ze dne 11. 7. 2022). Jelikož napadené rozhodnutí, resp. závazné stanovisko, ze kterého žalovaný vycházel, tuto skutečnost zcela přehlíží, žádným způsobem se s informacemi nevypořádá, je skutkový a právní stav, ze kterého napadené rozhodnutí vychází, zcela v rozporu se správním spisem. Napadené rozhodnutí obsahuje jen zcela obecné informace o zemi původu, nikterak se nevztahuje individuálně k okolnostem případu žalobce a k obavám, které žalobce v průběhu řízení ve věci mezinárodní ochrany a v průběhu řízení ve věci správního vyhoštění uváděl. Informace ze země původu žalobce, které můžou pomoci obavy žalobce z vycestování do země původu objektivizovat, přitom byly v době vydání původního rozhodnutí o správním vyhoštění více než 1 rok staré, a tudíž nebyly dostatečně aktuální s ohledem na celkový vývoj bezpečnostní situace ve světě i v regionu jižního Kavkazu.
4. Dále žalobce napadl rozhodnutí v části nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění a délky lhůty k vycestování. Protože žalobce není držitelem cestovního dokladu, doba 30 dnů není dostačující pro vydání nového cestovního dokladu a zajištění dalších cestovních formalit pro návrat do země původu.
5. Žalobce rovněž namítal, že jednání žalobce nedosáhlo intenzity, která by odůvodňovala tak zásadní sankci vůči žalobci, jako je vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Vydání správního vyhoštění má pro žalobce zásadní právní dopad, neboť mu znemožňuje cestování a pobyt na území celé Evropské unie.
6. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se nikterak neskryval před úřady, sám iniciativně řešil svojí situaci (a tím rovněž přispěl k odhalení svého pochybení) a po celou dobu měl zájem na zajištění legálnosti pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“). Právní předpisy ponechávají správním orgánům jistou míru diskreční pravomoci rozhodnout, zda v konkrétním případě byla dosažena intenzita odůvodňující vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a nepostačuje např. vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec neuvádí, zda je vydání správního vyhoštění

nezbytným úkonem. Žalobce má na území ČR rovněž manželku žádající též o mezinárodní ochranu.

7. Závěrem žalobce nesouhlasí ani s rozhodnutím o délce doby trvání správního vyhoštění. Žalobce se dopustil porušení zákona nevědomě, když se řídil nesprávným poučením právního zástupce. Po dobu pobytu na území ČR vedl jinak žalobce bezúhonný život a dodržoval právní předpisy. Zákaz vstupu a pobytu na dobu 2 let vytváří pro žalobce potenciálně dramatický zásah do jeho rodinného života, když hrozí na tuto dobu zpřetrhání osobního kontaktu s manželkou. Existence správního vyhoštění navíc brání v řešení situace žalobce a jeho manželky jiným způsobem (např. společným životem v jiné zemi Evropské unie).

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze spisu vyplynulo, že žalobce se dne 3. 2. 2023 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka a opakovaně požádal o mezinárodní ochranu na území ČR. Cizinec předložil cestovní příkaz totožnosti platný do 21. 10. 2022, ve kterém měl vylepen výjezdní příkaz platný od 28. 7. 2022 do 26. 8. 2022. Nedisponoval platným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu na území. Z evidencí Policie ČR bylo zjištěno, že o mezinárodní ochranu již žádal, řízení bylo ukončeno zamítnutím kasační stížnosti pro nepřijatelnost, s nabytím právní moci dne 20. 7. 2022. Cizinci byla dne 18. 1. 2023 pravomocně zamítnuta i žádost o udělení trvalého pobytu.
10. Dne 7. 2. 2023 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 7. 2. 2023 žalobce uvedl, že českému jazyku jak v psané formě, tak mluvenému slovu nerozumí. Je ženatý, děti nemá. Z Ázerbájdžánu do ČR přicestoval přibližně před pěti a půl lety z politických důvodů. Přicestoval na turistické vízum letecky do Prahy. Poté odcestoval do Německa, kde požádal o azyl. Po devíti měsících byl předán do ČR v rámci Dublinského řízení. Jeho azylové řízení na území ČR bylo ukončeno v roce 2022, azyl mu udělen nebyl. Jeho právní zástupce mu poradil, že po pěti letech azylového řízení může požádat o trvalý pobyt, což učinil, avšak trvalý pobyt mu udělen nebyl. Dne 18. 1. 2023 bylo rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu doručeno advokátovi, který jej o tomto informoval následující den, tj. 19. 1. 2023. Sdělil mu přitom, že má lhůtu 14 dnů na to, aby žádal znovu o trvalý pobyt, nebo o azyl. Proto požádal znovu o udělení mezinárodní ochrany. Na otázku správního orgánu, kde se nachází jeho cestovní doklad, účastník řízení odpověděl, že u jeho advokáta. Správní orgán účastníka řízení konfrontoval se zjištěním, že se dne 31. 1. 2023 ubytoval v Praze, a přitom předložil svůj cestovní doklad. K tomu účastník řízení uvedl, že jeho cestovní doklad se nachází u jeho advokáta a že k ubytování předložil kopii pasu v mobilním telefonu, s potvrzením, že má podanou žádost o trvalý pobyt a na území pobývá oprávněně. Účastník řízení sdělil, že si je vědom toho, že na území ČR může pobývat pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, nicméně svého vlastního neoprávněného pobytu si nebyl vědom. Nezná české zákony, spoléhal na rady advokáta.

Pokud by se vrátil do Ázerbájdžánu, byl by stíhán z politických důvodů. Žádné aktivity, sportovní, kulturní a společenské vazby území ČR nemá, v ČR nemá závazky nebo pohledávky, nedopustil se zde trestné činnosti. Nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá vyživovací povinnost vůči občanu EU. Na území ČR ani EU nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Na území ČR se nachází jeho manželka, která také požádala o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Ve svém domovském státě má zázemí, má se kam vrátit. Má tam rodiče, sestru a další příbuzné. V případě návratu do Ázerbájdžánu mu hrozí to, co všem politickým aktivistům v Ázerbájdžánu. Nic bližšího nechce uvést. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že má astma a panický atak. Sdělil, že pokud mu bude uloženo správní vyhoštění, vycestuje z ČR dobrovolně.

11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že žalobce byl ode dne 24. 8. 2017 do dne 20. 7. 2022 žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Jeho žádosti nebylo vyhověno, následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 28. 7. 2022 do 26. 8. 2022. I když ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, v tehdy platném znění, stanovilo, že v době platnosti výjezdního příkazu není cizinec oprávněn podat žádost o udělení povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ani žádost o udělení dlouhodobého víza, cizinec podal dne 23. 8. 2022 žádost o dlouhodobé vízum za účelem strpění a dne 23. 8. 2022 podal také žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Vzhledem k tomu, že žádost nebyla podána v době platnosti oprávnění k pobytu na území ČR, nedošlo ke vzniku tzv. fikce pobytu na území ČR dle ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tak nebyl oprávněn k pobytu na území ČR po dobu řízení vedeném o jeho žádosti. Žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta dne 18. 11. 2022 pro nesplnění podmínek. Odvolání Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla dne 18. 1. 2023. Cizinec nebyl úspěšný ani ve věci žádosti o udělení víza za účelem strpění. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce pobýval na území neoprávněně ode dne 27. 8. 2022 do dne 3. 2. 2023, tj. po dobu více než 5 měsíců.
12. Pokud se týká posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života cizince, žalovaný zdůrazní, že účastník řízení je ženatý a bezdětný, nesdílí společnou domácnost s občanem EU, nemá vyživovací povinnost vůči občanu EU. Jeho manželka se nachází na území ČR. Žalovaný konstatoval, že manželé přicestovali na území ČR společně, jejich soužití nebylo zakládáno až na území ČR. Jejich rodinný život nemusí být nutně narušen, neboť manželka je taktéž státním příslušníkem Ázerbájdžánu, manželka tak může svého manžela následovat do země původu, popř. na území jiného státu. Žalobce nemusí nutně realizovat svůj rodinný život právě na území ČR. Žalobce v ČR nemá žádné aktivity, kulturní a společenské vazby. Potvrdil, že na území EU nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. Co do míry odcizení cizince vůči zemi jeho státní příslušnosti, žalovaný konstatoval, že i když účastník na území ČR pobývá od roku 2017, správní řízení bylo vedeno na jeho žádost v jazyce tureckém. Vazby k zemi jeho státní příslušnosti zůstaly zachovány, na území Ázerbájdžánu žijí jeho rodiče, sestra a další příbuzní. Pokud žalobce vytkl správnímu orgánu nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu správního vyhoštění do jeho soukromého života, žalobce v rámci své výpovědi neuvedl, že by na území měl vybudované takové soukromé vazby, které by v případě jeho vyhoštění způsobily

porušení mezinárodního práva a převážily nad zájmem státu na jeho vyhoštění. Taktéž nebyly zjištěny žádné relevantní okolnosti související s jeho věkem či neschopností se o sebe postarat. Do protokolu o výsledku účastníka řízení sice vypověděl, že má astma a panické ataky, avšak tyto ničím nedoložil, ani nesdělil, zda tyto tvrzené potíže vyžadují lékařské ošetření, ani neuvedl, zda navštěvuje lékaře.

13. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že žádost manželky o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR byla rozhodnutím ze dne 18. 11. 2022 zamítnuta. Řízení o její žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území bylo dne 24. 2. 2023 zastaveno na žádost cizinky. Nebyly zjištěny žádné překážky, které by bránily manželům realizovat společný život v zemi původu, naopak v ČR ani jeden z manželů nemá platné oprávnění k dlouhodobému či trvalému pobytu.
14. Pokud se týká možnosti vycestování, správní orgán I. stupně podle ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, přičemž zohlednil skutečnosti uvedené v závazném stanovisku k možnosti vycestování ze dne 15. 2. 2023. Zpracovatel závazného stanoviska vycházel z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 2. 3. 2023 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Vycházel z Informace OAMP-Ázerbájdžán-Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. 7. 2022. Zpracovatel závazného stanoviska uvedl, že žalobce svou vlast opustil dobrovolně a bez jakýchkoliv problémů. Vyřídil si cestovní doklad, získal vízum a legálně zemi opustil. Jeho obava pramení z toho, že by mohl být v případě návratu stíhán z politických důvodů, ale sám nic bližšího nesdělil. Jeho obavy z toho, co by následovalo v případě návratu, jsou značně spekulativní, což potvrzuje i rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 2. 10. 2020, č. j. OAM-703/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, ze kterého vyplývá, že jmenovaný nebyl ve své vlasti žádným způsobem pronásledován. Žalobce své obavy zakládá na domněnkách a teoriích, které ale nemůže hodnověrně doložit. Zpracovatel poukázal na to, že žalobce si v období před vycestováním vyřizoval cestovní doklad, zařizoval si vízum a opustil Ázerbájdžán letecky, tedy přes oficiální hraniční přechod a s plným vědomím státních orgánů své vlasti. Zpracovatel dále sdělil, že poprvé požádal cizinec o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 24. 8. 2017. Rozhodnutím č. j. OAM-703/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017, které nabylo právní moci dne 9. 10. 2020, nebyl jmenovanému azyl udělen. Proti tomuto rozhodnutí se jmenovaný bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji svým rozsudkem ze dne 7. 9. 2021, č. j. 19 Az 64/2020-93, zamítl. Kasační stížnost byla rozhodnutím ze dne 20. 7. 2022, č. j. 3 Azs 317/2021-43, odmítnuta pro nepřípustnost. Zpracovatel závěrem uvedl, že je mu známo, že žalobce podal opětovně dne 3. 2. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Výkon rozhodnutí o správním vyhoštění bude realizovatelný až po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, pokud nebude mezinárodní ochrana udělena.
15. Vzhledem k tomu, že v podaném odvolání žalobce nesouhlasil s obsahem závazného stanoviska k možnosti vycestování, ministr vnitra po novém přezkoumání vydal dne 13. 7. 2023 revizní závazné stanovisko, že vycestování cizince je možné. Vycházel z informace OAMP-Ázerbájdžán-Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. 7. 2022.

16. K námitkám ohledně použitého informačního zdroje o zemi původu žalovaný konstatoval, že i když z použitého informačního zdroje vyplývá, že Ázerbájdžán, přestože je signatářem mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, nelze považovat za demokratickou zemi, tato obecná situace v zemi původu se osoby účastníka řízení nijak přímo konkrétně nedotýká. Žalovaný nepřisvědčil argumentaci, že nebyla individuálně posouzena situace účastníka. Pokud žalobce tvrdil, že je u něj dána důvodná obava z návratu do vlasti, a to z důvodu předchozí zkušenosti, kdy byl pronásledován, vězněn a bit pro své politické a novinářské aktivity, Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 19 Az 64/2020-93 ve věci mezinárodní ochrany konstatoval, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany, je právě samotný cizinec, ten musí v maximální možné míře podložit svá vyjádření listinnými či jinými důkazy. Dle soudu výpověď cizince byla nevěrohodná a doložené doklady se jevily jako falzifikáty. Bylo na cizinci, aby doložil doklady, ze kterých by vyplývalo, že splňuje zákonné podmínky, avšak cizinec neunesl důkazní břemeno.
17. Žalovaný uzavřel, že žalobce opustil zemi původu legální cestou, letecky, s cestovním dokladem a vízem, doprovázen svou manželkou, tedy rozhodně nebyl pro státní orgány své vlasti zájmovou osobou. Po příjezdu na území ČR o mezinárodní ochranu nepožádal a z vlastního rozhodnutí odcestoval dále do Německa, což také nesvědčí o tom, že by tvrzené potíže pociťoval natolik palčivě. Jeho tvrzená obava pramení z toho, že by mohl být v případě návratu do vlasti stíhán z politických důvodů, ale do protokolu o výsledku sám nic bližšího nesdělil, a neučinil tak ani v podaném odvolání, přestože k tomu měl dostatek možností a prostoru. Obavy účastníka řízení, které pociťoval v zemi původu, byly dostatečně posouzeny. a to jak v závazném stanovisku, následně v revizním závazném stanovisku ministra vnitra, jakož i v průběhu prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo ukončeno jejím pravomocným neudělením v žádné její formě. Nové potíže ani konkrétní relevantní skutečnosti v odvolání neuvedl.
18. Pokud se týká stanovení délky doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, žalovaný jako odvolací orgán shledal, že se v případě účastníka řízení jednalo o první porušení pobytového režimu, avšak delší dobu trvající, tj. více než 5 měsíců. Účastník nebyl v okamžiku vstupu na území ČR vystaven bezprostřednímu nebezpečí, na území ČR přicestoval letecky s platným cestovním dokladem a vízem, tedy s vědomím státních orgánů jeho vlasti, přes oficiální hraniční přechod. K podání žádosti o azyl nejprve vědomě pokračoval dále do Německa. K tvrzení, že si nebyl vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR, odvolací orgán uvedl, že mu muselo být známo, že jeho další pobyt na území ČR je nežádoucí, když mu byl po pravomocném ukončení jeho prvního azylového řízení vydán výjezdní příkaz. Účastníku byla stanovena lhůta k provedení neodkladných úkonů spojených s vycestováním z území v dostatečné délce téměř 1 měsíc, avšak výjezdní příkaz vědomě nerealizoval, v době platnosti výjezdního příkazu z území nevycestoval. Žalovaný považoval vzhledem k veškerým zjištěným skutečnostem délku uloženého správního vyhoštění, stanovenou v délce 2 roky, tj. stále ještě v dolní polovině zákonné sazby, za přiměřenou, odpovídající všem okolnostem.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný

souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené době nevyjádřil. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

20. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*
21. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
22. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalobce podal odvolání, žalovaný všechny odvolací námitky podrobně vypořádal. Zjevně nesprávné je žalobní tvrzení, že žalovaný se nevypořádal s žádnou z odvolacích námitek, z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, že žalovaný se na 12 stranách v napadeném rozhodnutí jednotlivými námitkami podrobně zabýval. Nesouhlas s věcným vypořádáním nelze zaměňovat s nepřezkoumatelností rozhodnutí.
24. Žalobce namítal, že žalovaný se zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
25. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování právních předpisů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 114/2015-38, publ. pod 3393/2016 Sb. NSS, či rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek

velkého senátu ve věci Ünér proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014-41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43 atp.).

26. Správní orgán I. stupně vycházel při posuzování přiměřenosti z délky neoprávněného pobytu a pobytu bez platného cestovního dokladu, hodnotil, že žalobce je bezdětný, že jeho manželka je žadatelkou o mezinárodní ochranu, zbytek rodiny má žalobce ve vlasti. Bylo přihlédnuto i k věku žalobce a zdravotnímu stavu (astma, panické ataky, avšak nebylo zjištěno, že by zdravotní stav bránil vycestování, žalobce se neléčí). Žalobce nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
27. Žalovaný doplnil, že manželé do ČR přicestovali společně, jejich vztah byl založen již dříve, nikoli na území ČR. Manželka také nezískala mezinárodní ochranu ani žádné pobytové oprávnění, rodinný život mohou realizovat v jiné zemi, než je ČR. Žalobce český jazyk neovládá, nemá zde žádné aktivity, kulturní či společenské vazby, ke zdravotnímu stavu žalobce neuvedl, jak ho tvrzené potíže limitují, ani že by v souvislosti s nimi navštěvoval lékaře.
28. Soud k tomuto hodnocení nemá výhrad. Žalobce sice namítal, že si nelegálního pobytu nebyl vědom, řídil se radami svého zástupce, nicméně žalobce byl informován, že s žádostí o udělení dlouhodobého víza nebyl úspěšný (dne 19. 1. 2023), přesto svoji situaci neřešil, až dne 3. 2. 2023 opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany. Je to právě cizinec, kdo má odpovědnost za zjištění podmínek pro legální pobyt. Skutečnosti ohledně neplatného cestovního pasu pak žalobce nevysvětluje vůbec. Tyto okolnosti nenasvědčují nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje i s hodnocením žalovaného ohledně soužití s manželkou. Manželka je též státní příslušnosti jako žalobce, ani ona dosud nebyla úspěšná s legalizací svého pobytu na území ČR. Ani v žalobě pak není tvrzeno, proč manželé musí realizovat své soužití právě v ČR.
29. Soud tedy považuje odůvodnění správních orgánů v otázce posouzení přiměřenosti zásahu za přesvědčivé a odpovídající obsahu spisu. Pokud bylo namítáno, že správní orgány nezjistily veškeré podstatné informace k posouzení přiměřenosti dopadů k osobě žalobce, nebylo upřesněno jaké, soud se tedy námitkou v tomto směru nemohl blíže zabývat. Pokud žalobce namítal, že vydání správního vyhoštění má pro žalobce zásadní právní dopad, neboť mu znemožňuje cestování a pobyt na území celé Evropské unie, tyto důsledky jsou podstatou správního vyhoštění, nikterak neprokazují nepřiměřenost vzhledem k individuální situaci žalobce.
30. Městský soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž správní orgány měly přistoupit k uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, jelikož o možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo vyhodnoceno jako nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. V nyní posuzované věci se však oba správní orgány podrobně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž dospěly k závěru, že se nejedná o nepřiměřený zásah. Za zjištěných okolností tak nebylo možné uvažovat o aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců.
31. Žalobce dále namítal nesprávné posouzení možnosti jeho vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

32. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
33. Žalobní tvrzení, že podklady pro závazné stanovisko jsou nedostatečné a neaktuální, nereflktují vývoj ve světě a v regionu jižního Kavkazu, přehlíží obavy žalobce, jsou velmi obecná. S obavami žalobce z návratu do země se žalovaný podrobně zabýval na straně 7 až 11, žalobce v žalobě na rozsáhlé hodnocení žalovaného prakticky nijak nereaguje, než toliko obecným nesouhlasem. Soudu z žaloby není zřejmé, které informace má žalobce za neaktuální, žalobce tuto myšlenku nijak nerozvíjí. I v tomto případě platí, že není rozhodující samotné datum pořízení informace. Podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j. 45 Az 21/2016-55, nelze zastaralost zpráv „posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, jíž zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změní situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“ Žalobce přitom neuvádí, z čeho usuzuje, že jsou zprávy o zemi původu zastaralé a k jaké změně mělo od data vydání těchto zpráv v zemi původu dojít, žádné aktuálnější zprávy pak nenavrhuje. Z tvrzení, že nebyl reflektován vývoj ve světě a v regionu jižního Kavkazu, není zřejmé, jaké konkrétní nebezpečí z jakých skutečností žalobce dovozuje, proto tuto námitku není možné podrobněji přezkoumat. Žalovaný správně poukázal též na skutečnost, že obavy žalobce z návratu byly podrobně hodnoceny též v řízení o udělení mezinárodní ochrany, situaci žalobce se zabýval Krajský soud v Ostravě i Nejvyšší správní soud, žádné nové obavy žalobce neuvedl ani v odvolání, ani v žalobě, soud má proto hodnocení žalovaného za dostačující a věcně správné.
34. Žalobce dále tvrdil, že uložení správního vyhoštění v délce dvou let způsobí dramatický zásah do jeho rodinného života, když hrozí zpřetrhání osobního kontaktu s manželkou.
35. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

36. Správní orgán I. stupně vzal při svém rozhodnutí v potaz zejména délku neoprávněného pobytu účastníka na území. Žalovaný doplnil úvahy v tom směru, že šlo sice o první porušení předpisů, zároveň však délka neoprávněného pobytu činila pět měsíců, žalobce nepřicestoval v tísni, muselo mu být zřejmé po vydání výjezdního příkazu, že jeho další pobyt zde není žádoucí, žalobce ve stanovené lhůtě nevycestoval. Žalovaný délku zákazu pobytu hodnotil i z hlediska rodinného života žalobce.
37. Soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé. Správní orgány délku zákazu pobytu stanovily a odůvodnily v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturou, neopomněly zvážit žádnou podstatnou okolnost. Vzhledem k výraznější délce neoprávněného pobytu nelze toto jednání bagatelizovat jako ojedinělý exces, zároveň je nutno zohlednit, že žalobce svým jednáním naplnil více skutkových podstat, tedy nejen že zde pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ale též nedisponoval platným cestovním dokladem. Vzhledem k těmto skutečnostem není délka zákazu pobytu dva roky nepřiměřená. Ohledně soužití s manželkou soud již uvedl výše, že manželka žádným pobytovým oprávněním nedisponuje, není tedy předpoklad, že by mělo dojít k rozdělení rodiny.
38. Žalobce měl konečně za to, že doba 30 dnů stanovená k vycestování je příliš krátká s ohledem na to, že nemá platný cestovní doklad.
39. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
40. Soud považuje třicetidenní dobu k vycestování žalobce za přiměřenou. Správní orgány rozhodly v zákonem stanoveném rozmezí při určování doby pro vycestování z ČR. Správní orgán I. stupně tuto dobu řádně odůvodnil, přičemž nepřekročil zákonem stanovené meze, ani nezneužil svého správního uvážení (blíže ke správnímu uvážení srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154). Správní orgán I. stupně uvedl, že tato doba je dostatečná pro vypořádání všech záležitostí a k vycestování. Dále zohlednil, že doba k vycestování začne běžet až když žalobce ztratí postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce v podaném odvolání krátkou dobu k vycestování nenamítal, žalovaný se proto tímto aspektem podrobněji nezabýval. Soud doplňuje, že žalobci byla stanovena lhůta k vycestování již výjezdním příkazem platným do 26. 8. 2022, žalobce si byl vědom, že další jeho pobyt zde je nejistý, přitom jeho cestovní doklad byl platný pouze do 21. 10. 2022. Žalobce situaci ohledně cestovního dokladu nijak neřešil. Žalobce má reálně mnohem větší prostor pro obstarání záležitostí k vycestování než 30 dnů, dosud nebylo ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalobce tedy dosud není povinen vycestovat. V případě nemožnosti vycestovat je také možné požádat o vízum strpění či o stanovení nové doby k vycestování.

41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. ledna 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně